

Em sẽ thưa chị

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”) - Phải, bà già của lòng em, không biết từ bao giờ chị đã lấy mất trái tim của em rồi, làm người yêu của em chị nhé Tôi năm nay học lớp 11 và cũng như bao người khác tôi muốn tìm cho mình một tình yêu nhưng số F.A của tôi vẫn chưa dứt, tôi đi học rồi về nhà lâu lâu lại đi chơi với đám bạn và đó giống như là một thói quen của tôi suốt những năm tháng qua, người ta nói có người yêu sớm sẽ rất dễ bị phân tâm và xao lãng trong việc học hành nhưng tôi lại nghĩ rằng có người yêu đôi khi mình lại có nhiều động lực và phấn đấu hơn trong cuộc sống và học tập. Nhưng mà tình yêu đôi khi chúng ta cứ tìm kiếm nó lại khó hơn là tự đến.

Tôi có một sở thích là đọc sách, nên đi đâu tôi cũng thường mang theo sách. Hôm nay vẫn như thường lệ một buổi chiều mát mẻ, trong giờ chuyển tiết tôi đứng ở lan can và cầm cùi đọc sách, lâu lâu tôi lại nhìn xuống sân trường thấy các học sinh khác đều chơi đùa vui vẻ và ở một góc sân, một bạn nữ đang ngồi thêu tranh ở gốc cây bàng khiến tôi không thể không để mắt đến đã hai ngày rồi cũng tại vị trí này tôi đã trông thấy bạn ấy. Bạn ấy có mái tóc dài buông xõa, có khuôn mặt xinh xắn ,mà không biết bạn ấy học lớp nào. Giờ tan học, thường thì lớp tôi hay ra trễ, mỗi lần tôi bước xuống dưới đất và nhìn về phía đó thì bạn ấy đã ngồi đó thêu tự bao giờ rồi....

Một, hai rồi ba ngày kế tiếp trôi qua và không ngày nào mà tôi không để ý đến bạn ấy và hôm nay sau khi tan trường tôi không vội về nhà nữa mà đến một góc cây bàng ngang chỗ bạn ấy ngồi tôi lấy sách ra để đọc, một lát thì tôi lại cất vào rồi nhìn bạn ấy.

- Này nhóc làm gì mà nhìn chị hoài vậy-câu nói đó làm tôi bừng tỉnh - Nhìn chị hả-tôi ngạc nhiên hỏi lại

- Ủm chứ nhóc muốn kiu bằng gì

Lúc đó tôi hơi ngạc nhiên

- Sao cậu biết tớ nhỏ hơn cậu mà xưng chị chứ

- Thì chị nhìn bảng tên của nhóc kia – bạn ấy nói rồi cười tít mẩy - Vậy cậu học 12 rồi à

- Ủm chị học 12 rồi

Trong tôi lúc này có chút bối rối, tôi nghĩ cô gái mà tôi hay nhìn chỉ mới lớp 10 hay cao lắm là bằng tôi thôi chứ không ngờ đã 12 rồi - Hì tớ xin lỗi tại mình không biết cậu lớn hơn tớ-tôi bối rối - Nhóc phải kêu bằng chị chứ tại sao kêu bằng cậu xưng tớ - bạn ấy nói như muốn chọc quê mình - Nhưng tớ không thích chỉ thích kêu cậu xưng tớ à.

- Ủm tùy em với lại chị với em cũng đâu có quen biết gì đâu em muốn kêu sao cũng được, thôi muộn rồi chị về đây.

Bạn ấy nói rồi cất đồ vào cặp rồi đứng dậy đi về, trong đầu tôi lúc đó chẳng suy nghĩ gì được nhiều chỉ muốn làm quen với bạn ấy thôi, đành chấp nhận thua bạn ấy mà hạ mình vậy.

- Chị ơi em tên Minh Tuấn học lớp 11A em muốn làm quen với chị-tôi nói với theo có chút ngượng ngạo Dương như là người chiến thắng nên bạn ấy có vẻ vui sướng quay lại cười à nói: - Còn chị tên Ngọc Hân chị không nói lớp, vậy chị về nha

Chị nói rồi bước đi làm cho tôi bơ vơ một mình, “ừ kêu chị thì chị có sao đâu” sau một lát suy nghĩ thì tôi mới về . Đêm đó về tôi suy nghĩ thật nhiều tôi lại nhớ giọng nói nhỏ nhẹ từ chị, ánh mắt khi chị nhìn tôi và vẻ lạnh lùng khi về chắc tôi cảm chị rồi. Tôi lên máy tính lượn lờ một vòng facebook, định tìm facebook của chị nhưng ngặt nỗi không biết nick chị tên gì có để avarta không, thích một người lớn hơn mình một tuổi có sao không??? Có khi nào tôi thích chị rồi không??? Những suy nghĩ mông lung đó kéo tôi vào giấc ngủ từ lúc nào tôi cũng không hay. Sáng như một thói quen tôi thức sớm, không phải tôi thức sớm để đi học vì lớp 11 trường tôi chỉ học buổi chiều còn sáng chỉ học hai tư sáu các môn phụ như thể dục, quốc phòng, còn lớp 12 thì học nguyên ngày từ thứ hai đến thứ sáu nhưng thường buổi chiều chỉ học từ hai đến ba tiết. Buổi trưa tôi đi học thật sớm thường thì 12h hôm nay tôi đứng trước cổng trường tay cầm ly nước chân nhịp nhịp muốn thời gian trôi thật mau để được gặp chị, từng dòng học sinh cứ vào trường mà vẫn chưa thấy chị tôi vẫn kiên nhẫn đợi, một lát thì chị đến mà tôi không thấy ai đưa, chị cũng

chẳng ai đưa chẳng lẽ chị đi bộ, thế là tôi cứ lẻo đẻo theo sau chị mà sợ biết, bước lên lầu 1 rồi lầu hai cuối cùng cũng đến lớp, chị bước vào lớp 12a3, tôi phấn khởi và vui vẻ chạy về lớp của mình.

Giờ học mà tôi cứ miên man suy nghĩ về chị, tôi liền hỏi thằng Nam kế bên tôi: - Ê mày biết ai tên Ngọc Hân học lớp 12a3 không

- Lớp 11 tao còn không biết hết huống chi 12, mà mày hỏi chị vậy thích người ta hả-Nam chọc tôi - Không phải tại tao thắc mắc vậy thôi

- Mày muốn làm quen hay gì

- Ừm cũng gần như là vậy

- Mày có gặp mặt nói chuyện chưa

- Rồi, một lần

Thế là tôi và thằng Nam ngồi tán gẫu với tôi một lúc mà cuối cùng nó chỉ hai cách. Cách thứ nhất lên lớp 12a3 hỏi một đứa trong lớp số điện thoại của chị , cách thứ hai hơi khó hơn hơn tý kiểm tra nào học lớp 12a3 rồi vào list friend của nó tìm rồi kết bạn. Buổi chiều hôm đó ra về tôi không thấy chị ngồi trên tranh nữa, sẵn thằng Nam rủ tôi đi uống nước nên tôi đi luôn, những chẳng biết đây có phải ý trời không khi vừa vào quán mua nước thì tôi lại gặp chị ngồi cùng hai người bạn, nhìn chị tôi cười, chắc có lẽ chị không nhớ nên sau một suy nghĩ chị mới cười chào lại: - Hai ly nước nước của cháu đây

- Bao nhiêu vậy chú

- 10 nghìn

- Vậy chú tính luôn ba ly nước bên kia luôn cho con

- Thêm 15 nghìn nữa

Sau khi trả tiền nước xong tôi và thằng Nam đi lấy xe về mà không quên chào chị một tiếng.

- Mày bị dờ hay sao mà tính tiền cho ba đứa đó vậy, bộ bạn mày à - Không

phải bạn, cái chị ngồi chính giữa là người tao nói với mày đó - À tao nhớ rồi, nhưng mà...

- Sao..- tôi thắc mắc

- Mày đại gái quá

Thằng Nam nói xong rồi bỏ chạy tôi rượt theo định làm cho nó một trận nhưng nó lẹ quá theo không kịp, tha cho nó tôi lấy xe về nhà. Tối đó sau khi học bài xong tôi lướt fb một tý và làm theo cách thằng Nam chỉ tìm fb của chị mà lượn lờ một hồi chẳng biết fb của chị tên gì tôi tìm một hồi chẳng ra cũng hơi nản nhưng quyết tâm rồi không bỏ cuộc. Tôi chợt nhớ ra nhỏ Ngọc trong lớp có bạn trai học 12a3 thế là tôi bấm vào nick của người bạn trai đó rồi tiếp tục tìm vào list friend bấm chữ Hân thì hiện lên rất nhiều tôi phì cười khi thấy avarta của chị cùng tên nick Hân Lém Linh thế là tôi bấm vào rồi kết bạn với chị.

Theo những thông tin trên fb thì chị vẫn chưa có người yêu, các dòng status có khi buồn có khi đáng yêu và có khi đầy tâm trạng, dòng status mới nhất của chị “Thèm chè đậu quá, phải chi có người nấu chè cho tui ăn” đọc cái stt mà tôi suy nghĩ đây phải chẳng là cơ hội để gặp chị.

Thế là sáng hôm sau tôi dậy thật sớm rồi đạp xe ra chợ mua đậu về nấu chè, mua đậu về rồi mà tôi lạng cọng quá đó giờ có biết nấu nướng gì đâu thế là tôi nhờ sự trợ giúp của mẹ , mẹ chỉ dẫn tôi một lát rồi tôi cũng tự nấu, lần đầu nấu chắc là không được ngon nhưng chắc chị ấy sẽ vui vì đây là tấm lòng của mình mà. 8h tôi múc chè ra hộp rồi bỏ vào túi rồi đạp xe đi học có một chút vui xen lẫn hồi hộp , tới trường vẫn còn giờ học nên tôi ngồi phía dưới đợi, công nhận khi mình đợi chờ cái gì đó đến thì thời gian trôi lâu thật. Tiếng trống trường vừa vang lên là tôi chạy vù lên phía lớp của chị, đứng trước lớp mà mồ hôi nhễ nhại chắc cũng một phần là tôi hồi hộp quá , con trai mà đem đồ ăn cho con gái mới quen có kì không, thôi kệ lỡ rồi nên tôi làm liều luôn, sau một hồi suy nghĩ tôi nhờ một chị đầu bàn kêu chị giúp tôi, tôi đứng ở ngoài lan can một lát rồi tiếng chị vang lên: - Ai tìm mình thế

Nghe giọng chị tôi quay lại

- Chào chị hi

- Lại là em hả nhóc
- Dạ chị nhớ em là em vui rồi
- Sao lại không, mà em tìm chị có chuyện gì hả-chị hỏi với anh mắt tò mò Tôi không nói mà đưa hộp chè ra trước mặt chị
- Cái gì vậy nhóc-chị nhìn rồi thắc mắc
- Tại tối qua em đọc status của chị, chị nói chị muốn ăn chè nên em nấu cho chị đấy Tôi vừa nói xong chị cười
- Sao chị lại cười
- Nhóc ngốc quá chẳng lẽ chị để status như vậy mà nhóc cũng làm cho chị sao - Thôi em cũng lỡ làm rồi, cũng đã mang lên đây rồi nên em sẽ không mang về đâu chị nhận nhé Nói rồi tôi đưa cho chị rồi chạy đi không đợi chị nói thêm tiếng nào nữa sợ chị sẽ từ chối, tôi chạy xuống tới chỗ lớp tôi đang tập trung mắt thì vẫn hướng về lớp chị, chị vẫn đứng đó, nhìn thấy tôi chị cũng nở một nụ cười, chỉ nhìn thấy chị cười thôi mà tôi đã hạnh phúc rất nhiều rồi. Chiều hôm đó trong giờ ra chơi tiết cuối tôi lại ra hành lang đứng rồi nhìn về phía gốc cây bàng nơi chị thường ngồi, chị vẫn ngồi đó những không phải là thêu tranh nữa mà chị đang đọc sách và đeo head phone nghe nhạc, tôi nhìn chị và dõi theo từng hành động nhỏ của chị bỗng có một bàn tay đặt lên vai tôi: - Ngắm gái hả mày - giọng thẳng Nam vang lên
- Ủngắm chị gái
- Cái con con nhỏ hôm bữa chứ gì
- Ủm
- Trông cũng xinh mà mày thích ai không thích, thích cái đứa lớn tuổi hơn mày, sau này quen nhau chắc nó làm mẹ mày quá-thẳng Nam nói giọng trêu trọc - Với tao tình yêu không phân biệt tuổi tác

Tôi nói rồi bỏ đi để thẳng Nam ở đó nói một mình, chiều hôm đó lớp tôi được nghỉ tiết sớm, đi xuống nhìn xung quanh mà không thấy chị đâu, cứ nghĩ hôm nay chị bận, tôi liền ra quán nước ngồi nhâm nhi cốc trà chanh và nhìn xung

quanh, một lát sau thì tôi thấy chị bên kia đường hình như là chị chuẩn bị vào quán, đi cùng chị có thêm một bạn nữ nữa, sao lúc ấy tim tôi như đập mạnh và mồ hôi thấm áo, chưa bao giờ tôi có một cảm giác như vậy, chắc có lẽ tôi đã thích chị thật rồi. Gặp tôi chị nở một nụ cười, tôi cũng cười lại và tôi cũng hiểu rằng đó chỉ là xã giao thôi. Hôm nay chị mua nước rồi đem về chứ không có ngồi lại khiến tôi cũng hơi hụt hẫng.

- Chị về nha nhóc

Tôi chưa kịp nói câu gì thì chị đã đi rồi, tôi nhìn theo hướng chị đến khi chị đi khuất - Chú ơi tính tiền cho con

- Hồi này có người trả tiền nước cho cháu rồi

- Có người trả cho cháu rồi hả chú-tôi hỏi lại với giọng ngạc nhiên Suốt quãng đường về nhà hôm đó tôi suy nghĩ về chị và tôi biết rằng chính chị đã trả tiền nước cho tôi. Tối tôi online fb và gặp chị cũng đang online, một lát tôi bấm vào nick của chị và hiện ra khung chat, ngồi suy nghĩ mà không dám nhắn cho chị trước - Hi chị (kèm theo icon mặt cười)

Ngồi mà hồi hộp đợi chị trả lời, một hồi thì chị cũng rep lại

- Hi nhóc

- Cám ơn chị nhé vì chị đã trả tiền nước cho em

- Có gì đâu, hôm qua nhóc đã trả tiền cả ba ly nước cho chị và hôm nay chị lại được ăn chè của nhóc mà ngon lắm, mà mai một nhóc đừng làm vậy nữa nhé mất thời gian lắm đó, nhóc còn phải bận học mà - Đâu có gì đâu em thích vậy mà

Thế là tôi và chị nhắn qua nhắn lại cũng tới 8h30 tối định tắt fb xuống học bài một lát và trước khi thoát fb tôi đã xin số điện thoại của chị với lý do là có bài gì không hiểu em sẽ gọi hỏi chị cho nhanh và chị đồng ý . Chè ngon lắm nhóc à, cám ơn nhóc, đó là câu status của chị mới đăng mà tôi tình cờ thấy được và đương nhiên tôi là người like đầu tiên rồi. Đêm hôm đó sau khi ôn bài xong, tôi lấy điện thoại ra định nhắn tin mà sợ không dám nhắn, mới nói chuyện qua fb mà giờ nhắn tin nữa thì Tôi suy nghĩ rồi nghe nhạc một lát ngủ

thiếp lúc nào không hay. Do không đi học nên buổi sáng hôm sau tôi dậy muộn một tý, rửa mặt rồi ăn sáng cũng gần trưa, nằm ôn bài một lát rồi đi học luôn, hôm nay tôi đi học sớm hơn mọi ngày vào lớp mà chưa có ai vô, tôi đi dạo xung quanh một hồi rồi tôi lại lên lớp chị, vừa tới lớp chị tôi đã thấy bóng dáng của một người con gái quen quen đang cặm cụi chép bài, trong đầu tôi cứ thắc mắc tại sao chị không về nhà khi mọi người trong lớp chị đã về hết, tôi đi xuống và đi thẳng xuống căn tin kiểm cái gì đó cho chị ăn, ngặt nỗi căn tin chỉ có bánh mì thôi, đành mua một ổ bánh mì với ly nước cho chị vậy. Tôi lên lớp rồi tiến đến chỗ chị.

- Ừm ... ừm-tôi làm cho chị chú ý

Chị ngược lên và nhìn thấy tôi

- Lại là nhóc à, sao nhóc lại vào lớp chị

- Tại em thấy chị ngồi một mình nên mới vào đây

Chị nhìn tôi chằm chằm

- À em không có ý đồ xấu gì hết hi-tôi gãi đầu

- Cưng dám.....- chị nói rồi chĩa thẳng cây viết vào mặt tôi

- Mà sao chị không về nhà

- Hôm nay có tiết học buổi chiều nên chị làm biếng về quá, nên chị ở đây sẵn làm bài luôn - Vậy chị không đói bụng sao

- Không chị không đói

Ọc..ọc tiếng kêu phát ra từ bụng chị

- Chị không đói mà bụng chị đói rồi kìa hihi

- Cái bụng phản chủ quá đi-chị nói rồi nhăn mặt

- Em có mua bánh mì cho chị nè

- Thôi được rồi nhóc ăn đi

- Em ăn cơm ở nhà rồi, chị ăn cho có sức chiều nay còn học tiếp Tôi nói rồi để bánh mì và nước uống lên bàn, một hồi chị cầm ổ bánh mì lên nhưng vẫn chần chừ mà không ăn - Sao chị không ăn

Chị phân vâng một hồi rồi bẻ đôi ổ bánh mì ra, chị đưa tôi rồi nói: - Chị với nhóc mỗi người ăn phân nửa hé

- Nhưng em ăn rồi mà

- Ăn đi, ăn với chị cho vui, chị ăn một mình buồn lắm

Nghe chị nói vậy nên tôi đồng ý thế là tôi ngồi xuống ăn với chị, vừa ăn tôi vừa trò chuyện với chị vui vẻ, tiếp xúc với chị tôi mới biết chị là một người hòa đồng và vui vẻ: - À nhóc có bạn gái chưa-câu hỏi khiến tôi bất ngờ

- Dạ chưa đâu chị, em không đẹp trai học cũng không có giỏi ai mà yêu em - Nhưng mà nhóc lại biết quan tâm người khác ví dụ như nhóc quan tâm chị vậy nè, tại nhóc không muốn đó chứ nhóc muốn là có cả khối đũa đổ vì nhóc Sao chị lại nói trúng tim đen của em vậy nè, tôi cũng muốn lắm, muốn chị là người yêu em mà đâu có được đâu, chị ơi làm sao em có thể thổ lộ bây giờ

- Suy nghĩ gì vậy nhóc bị chị nói trúng bực phải không-chị nói với vẻ đắc ý Câu nói của chị cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

- Nếu em nói rằng em thích chị và em sẽ cưới chị thì sao???

Tôi nói vừa dứt câu thì chị như bị sặc, phải lấy tay che miệng lại, tôi liền đưa nước cho chị

- Cưng nói cái gì vậy nhóc

Nhìn chị một hồi tôi phá cười:

- Haha chị bị lừa rồi em nói đùa đó

- Nhóc đùa hay quá há chuyện tình cảm không thể đùa được đâu biết chưa - Dạ em biết rồi ạ

Ngồi chơi với chị một hồi thì tôi đi về lớp của mình không thì mấy đứa khác vào thấy cái đồn này đồn bạ nữa, chị à chị đâu biết được những câu nói vu vơ đó là thật lòng của em , thật sự tình cảm của em dành cho chị hơn những gì lúc đầu em tưởng, mỗi ngày được nhìn thấy chị được trò chuyện cùng chị là niềm hạnh phúc của em rồi, bỏ qua những suy nghĩ vu vơ đó tôi tập trung vào việc học của mình. Buổi chiều hôm đó trời mưa tầm tã, nhưng tôi lại không đeo áo mưa, định phóng xe về mà ngặt nỗi mới ra khỏi cổng trường chút xíu thì mưa càng lớn nên tôi phóng đại vô phía sát vách tường của trường mà trú, nói là trú mưa nhưng tôi vẫn ướt bình thường, tôi hy sinh dùng thân mình để che cho cặp sách khỏi bị ướt, mưa lớn như thế này không biết đến bao giờ mới tạnh, tôi đang đứng thì bỗng nhiên không còn bị mưa rơi ướt nữa nhưng ngoài trời vẫn còn mưa tôi ngược lên thì thấy ai đang che ô cho tôi xoay lại thì - Là chị hả-gặp chị tôi hơi bất ngờ

- Ủm là chị, cưng bất ngờ à

- Dạ không tại lúc này lúc ra về em không thấy chị em cứ tưởng là hôm nay chị không có ở lại trường - Ủm lúc này chị có vô mà trời mưa chị đi vào trú, đợi mãi mà mưa không dứt nên chị tính về ra đây thì gặp nhóc nè - Dạ hi

Tôi và chị đứng đó một lát hai người đứng đợi mưa tạnh rồi về, giữa trời mưa lãng mạn như thế này mà tôi và chị im lặng chẳng nói chuyện gì cả tôi nhìn chị đang lấy tay nghịch những hạt mưa, trông có vẻ rất thích thú, tôi thì lại thích nhìn chị như vậy, trong chị cứ như một cô bé ngây thơ và hồn nhiên chứ không phải như một người đang học lớp 12.

- Chị thích mưa lắm phải không

- Ủm chị thích mưa lắm, nhìn mưa rơi đôi khi có thể trú được những muộn phiền trong cuộc sống - Chị như nói chuyện như...

- Như gì-chị nhìn tôi

- Như bà cụ non vậy-tôi nói rồi bật cười

Chị vỗ tôi vài cái rồi nói

- Nhóc dám kêu chị là bà cụ non hả, chị cho nhóc biết tay nè

Tôi và chị giỡn qua giỡn lại như vậy đến một khi hết mưa

- Tạnh mưa rồi chị về nha nhóc

- Dạ à mà khoan em đưa chị về nha

- Như vậy sẽ phiền em thôi chị tự về được rồi

- Dạ mình cũng đường mà , để em chở chị về nha, chị đồng ý nha - Thôi được rồi, vậy cho chị cảm ơn nha

Sau đó tôi chở chị về nhà chị cũng gần trường thôi quẹo qua hai con hẻm là tới, được chở chị mà lòng tôi thấy vui lắm, ước gì ngày nào cũng được như vậy thì hay biết mấy - Nhóc đừng ở đây thôi-chị nói tay lắc vào hông tôi

- Tới nhà chị rồi hả

- Chưa mà nhóc đừng ở đây được rồi

- Dạ

- Chị vào nhà cảm ơn nhóc nhiều lắm

Nhờ buổi chiều hôm đó mà tôi và chị thân hơn rất nhiều, chị nói chuyện cởi mở hơn với tôi và tin nhắn của tôi và chị mỗi tối ngày càng nhiều hơn, do dạo này chị học suốt để ôn thi nên tôi và chị cũng ít gặp nhau hơn, đa phần chỉ nhắn tin qua fb hoặc điện thoại, những ngày đó tôi ở nhà ôn bài và làm món quà đặc biệt tặng chị đó là một tấm thiệp nhỏ tặng chị . Thế là ngày thi của tôi và chị cũng đến, trước ngày thi một ngày tôi hẹn chị đi chơi và chị đồng ý, tôi nói qua rước chị mà chị không chịu chị cứ đòi đi một mình.

- Nhóc đợi chị lâu chưa-vừa đạp xe tới chị đã hỏi

- Chị tới muộn quá à

- Chị xin lỗi nha đã để nhóc phải đợi

- Có gì đâu em nói giỡn đó em cũng mới đến à

Thế là chúng tôi bắt đầu lần đi chơi đầu tiên của mình, nhưng ăn vẫn là chính nên tôi rủ chị đi ăn trước, ăn no nê rồi chúng tôi đi ăn kem - Nhóc ăn kem gì-chị hỏi

- Em ăn kem dâu

Vậy chị cho em hai cây kem dâu

- Con trai cũng ăn kem dâu nữa à-chị hỏi tôi

- Vậy sao chị lại ăn kem dâu

- Thì tại chị thích

- Thì tại chị thích nên em mới thích – tôi trêu chị

Sau đó chắc do câu nói đó nên tôi và chị im lặng không ai nói với nhau một lời nào, lâu lâu tôi lại nhìn chị, nhìn chị lúc ăn, nhìn chị bôi rối điều mà trước giờ tôi chưa từng làm với người con gái nào, chị xinh nhưng không phải là hotgirl và tôi lại càng không quan trọng những điều đó vì tình yêu không thể có chỉ qua vẻ bề ngoài được, đều tôi thích ở chị là sự hồn nhiên và tính cách đôi lúc như trẻ con vậy ở bên chị tôi thấy mình thanh thản và có thể giải tỏa đi những căng thẳng trong cuộc sống, chị ơi em ước gì em có thể nói - Này nhóc suy nghĩ gì mà ngồi đờ ra vậy

Câu nói của chị làm cắt dòng suy nghĩ của tôi

- Dạ không có gì hihi

Ăn kem rồi tôi và chị gửi xe đi dạo quanh hồ lớn ở đây thật mát về đêm tôi cũng không biết gọi tên nó là gì chỉ biết từ khi có nó thì mọi người ở đây có thể đi dạo chơi hay tập thể dục vào ban đêm. Tôi và chị ghé qua mua hai ly trà chanh rồi đi dạo, mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng tôi và chị đi cùng nhau mà không biết nói thêm lời nào đi một hồi bỗng chị dừng lại, tôi thấy lạ nên quay lại hỏi: - Sao vậy chị

- Dép chị bị đứt rồi huhu

- Vậy phải làm sao bây giờ

- Thì chị phải đi chân không về thôi chú biết sao bây giờ
- Chị lấy dép của em đi nè-tôi nói rồi để dép ra
- Thôi thôi em mang đi, chị đi chân không được rồi
- Vậy em sẽ đi chân không cùng chị - tôi nói rồi tháo dép của mình ra - Nhóc này thật là

Nói rồi chị bước qua đường mà không chú ý có một chiếc xe đang lao tới, lúc đó theo phản xạ tự nhiên tôi kéo tay chị lại về phía mình, và đó lần đầu tiên tôi và chị ở sát nhau, và không biết tôi lúc đây như thế nào mà lại lấy tay ôm chị và chị do sợ quá nên cứ quìu vào tôi một hồi chị bình tĩnh hơn thì vội đẩy tôi ra - Chị có sao không-tôi hỏi

- Không cũng may là có nhóc không thì ...
- Thôi chị đừng nói vậy nữa , bây giờ mình về nha

Nói rồi tôi và chị về những chị vừa nhích lên thì :

- Chân chị đau quá nhóc, chắc hồi nãy nhóc kéo chị nhanh quá nên chân chị bị trật rồi - Đâu chị đưa em coi

Nói rồi tôi cúi xuống kiểm tra chân chị

- May quá chắc chỉ bị bong gân nhẹ thôi chứ không phải trật xương đâu - Vậy bây giờ làm sao mình về đây

Suy nghĩ một hồi, tôi ra quyết định

- Để em công chị về nha
- Cái gì thôi được rồi chị tự đi được mà

Chị nói rồi cố bước nhưng do chắc còn đau nên chị đi trong rất khó khăn - Coi đó chị còn không vững mà, lên đây em công không nói nữa

Tôi ngồi xuống, rồi giục chị, một lát thì chị cũng đồng ý cho tôi công, đây là

lần đầu tiên tôi công con gái mà đặc biệt lại là người tôi yêu nữa, tay chị vòng qua cổ tôi, chân tôi từng bước trên con đường dài, trên đường đi chúng tôi nói biết bao nhiêu là chuyện, và sau đó là những tiếng cười vui vẻ, tôi chỉ ước sao con đường kia sẽ mãi thật dài để tôi được công chị như thế này thôi, rồi cũng đến chỗ tôi và chị gửi xe. Trước khi về tôi đưa cho chị tấm thiệp - Gì vậy nhóc-chị ngạc nhiên hỏi

- Tấm thiệp này do em tự làm tặng chị đó

- Vậy chị mở ra xem nha-chị nói rồi mở ea

- Khoan, khoan về nhà chị hả mở ra xem hi-tôi nói rồi ngăn chị lại - Cái gì mà bí mật dữ vậy nè, làm chị tò mò quá, thôi chị về nha về rồi chị sẽ xem liền

- Mà chân chị còn đau không, chị đạp xe được không

- Chân chị bớt đau rồi, không sao đâu chị tự về được mà hihi

Thế là buổi đi chơi hôm nay của tôi và chị đã kết thúc, chị đi về nhưng từ xa tôi vẫn nhìn về hướng chị đến khi bóng chị khuất đi, đối với tôi hôm nay là một ngày thật sự hạnh phúc. Tôi về nhà ôn lại bài chuẩn bị cho ngày mai thi, định onl fb xúu những hôm nay không thấy chị onl nên tôi cũng thoát, một lúc sau thì tôi nhận được tin nhắn từ chị: - Cám ơn nha nhóc, tấm thiệp rất đẹp và những dòng chữ nhóc ghi cho chị rất ý nghĩa chị vui lắm - Hihi em phải suy nghĩ mấy đêm mới ghi được như vậy đó

- Có một đứa em trai như em biết quan tâm chị, ông trời đã tặng chị một món quà lớn rồi hihi Đọc tin nhắn của chị mà lòng tôi có điều gì đó thoáng buồn, chẳng lẽ những gì mình làm cho chị, chị không thể nào cảm nhận được sao, hay là chị vô tâm quá, rồi tôi nhắn với chị thêm vài tin nữa rồi đi ngủ tôi không muốn suy nghĩ nữa vì ngày mai nhất định tôi phải thi thật tốt. Sáng hôm sau tôi thức dậy thật sớm chuẩn bị, sau đó tôi đạp xe đi thi nhưng tôi không đi vào trường mà đợi gần nhà chị, một lúc thì chị cũng đi ra thấy tôi chị bất ngờ hỏi: - Cưng đi đâu mà sớm vậy

- Em đón chị đi thi nè, chân chị chắc còn đau để em đưa chị đi cho - Thôi được rồi chị đi được mà

- Dù sao em cũng lỡ đến đây rồi để em đưa chị đi nha

- Ủm vậy cũng được nhưng chỉ hôm nay thôi đó

- Dạ

Và rồi kỳ thi cũng nhanh chóng trôi qua, cả tôi và chị đều làm bài rất tốt, một buổi chiều như thường lệ sau khi tan học tôi lại đến chỗ chị ngồi. Hôm nay chị không đọc sách mà chị đang thêu tranh và ngồi nghe nhạc, tôi tới gần chị mà dường như chị không hay biết tôi ngắm chị, mà chắc linh tính của người con gái mách bảo có người đang nhìn mình nên chị xoay lại: - Là cưng hả

- Dạ hì chị đang thêu gì vậy

Chị tháo tai nghe ra và nói chuyện với tôi

- Chị thêu tặng cho một người bạn

- Bạn trai hả-tôi vội hỏi

- Không hẳn là vậy

Câu trả lời không rõ ràng của chị làm tôi tò mò, tôi rút headphone của chị ra rồi cắm vào điện thoại của tôi, tôi nghe một bên chị một bên và bản nhạc Dành cho em phát lên, tôi chỉnh chế độ lặp lại, lần thứ nhất nghe bình thường, lần thứ hai vẫn vậy và lần thứ ba chị thắc mắc và hỏi tôi: - Làm gì có một bài hát mà nghe lại nhiều lần vậy nhóc

- Tại em thích với bài này cũng hay mà

Nói rồi tôi và chị im lặng và chị tiếp tục thêu tranh, tôi hát vu vơ để phá tan bầu không khí tĩnh lặng này “Dành cho em ngàn câu ca và thương yêu đó, Dành cho em tia nắng ấm cùng bao cơn gió, Dành cho em dành cho em niềm đam mê tuyệt vời, Mà anh muốn nắm lấy trong giấc mơ”.

- Hôm nay nhóc hát nữa ta

- Người ta đang yêu mà chị

- Há há nhóc yêu ai

Câu hỏi khó quá nên tôi trả lời đại

- Dạ yêu đời, em yêu đời hì

- Nhóc thiệt là ... ây da

- Chị bị sao vậy-tôi lo lắng hỏi

- Chị sợ ý bị kim đâm nhưng không sao

- Chảy máu vậy mà không sao, để em kiếm khăn đờ em chị đừng đụng vào nhá không khéo nhiễm trùng đó - Trong balo chị có khăn giấy

Thế là tôi mở balo chị để tìm, đập vào mắt tôi là tấm thiệp hôm trước tôi tặng chị và chị có ghi thêm hàng chữ gì đó mà tôi không thấy rõ, tôi vội lấy khăn giấy và chặm cho chị và từ ngày hôm đó ngày nào chị cũng thuê tranh và tôi đều ngồi với chị, ở bên chị tôi có thêm được cái tính kiên nhẫn chờ chờ đợi đợi mà trước đây tôi cực kỳ ghét. Và rồi một tháng cũng trôi nhanh chóng hôm đó là sinh nhật của tôi, chị có nói nói là sẽ dành cho tôi một bất ngờ mà tôi không biết đó là bất ngờ gì, thật sự tôi rất tò mò. Chiều hôm đó, vào lớp tôi được bạn bè chúc sinh nhật, những tôi đang đợi chị một lời chúc từ chị, tôi cứ nhìn vào cái điện thoại mà vẫn không có tin nhắn, suốt buổi chiều hôm đó tôi cứ mong thời gian trôi qua thật nhanh, giờ ra chơi tiết tự tôi lên lớp chị vừa tới gần đã nghe tiếng cổ vũ reo hò của mọi người trong lớp, nhìn vào lớp thì thấy chị đang đứng với anh chàng nào đó, hình như hấn ta đang tỏ tình với chị thì phải, trên tay đang cầm đóa hoa, nhưng chị thì vẫn im lặng, tôi biết lúc đó chắc chị rất khó xử: - Hấn đồng ý làm bạn gái của tớ nha - hấn nhìn vào chị rồi hỏi - Tớ.... tớ-chị ập úng

Tôi biết lúc đó chị đang rất khó xử khi hấn ta lại tỏ tình với chị trước đám đông mà còn lại ngay trên lớp của chị nữa chứ, tôi không suy nghĩ đi một mạch vào lớp chị, cầm tay kéo chị ra khỏi lớp trước sự ngỡ ngàng của hấn và các thành viên trong lớp chị, tôi đi thật nhanh như muốn kéo chị thoát khỏi nơi này - Em làm chị đau quá

Câu nói của chị khiến tôi dừng lại và quay lại nhìn chị, là do tôi nắm tay chị thật chặt nên khiến chị đau - Em xin lỗi, chị có sao không

- Không chị không sao

- Hôm nay chị nói sẽ có một bất ngờ cho em mà em đợi chị từ sáng đến giờ rồi đây - Chị xin lỗi, bây giờ chị sẽ thực hiện liền cho nhóc đây

Nói rồi chị lấy ra một hộp quà trông ba lô ra đưa cho tôi

- Tặng nhóc nè

- Em mở ra được không

- Không được mở về nhà nhóc hả mở

- Chị làm em tò mò quá

- Thì hôm trước lúc tặng thiệp cho chị nhóc cũng làm chị tò mò còn gì - Tối nay đi chơi cùng em nha... nha-tôi cố nhấn mạnh vào

- O..- chị hơi lưỡng lự

- Sinh nhật em một năm chỉ có một lần à chẳng lẽ chị từ chối sao - Không không..., chị đồng ý

Lúc đó tôi vui lắm và chị và tôi cùng về để chuẩn bị buổi đi chơi tối nay. Về đến nhà tôi vội mở món quà của chị, một chiếc đồng hồ treo tường với bức tranh là một bé gái và bé trai đang nắm tay nhau và ở chính giữa có một trái tim trông thật dễ thương được đóng khung rất đẹp, ngắm nghía một hồi tôi treo lên nơi dễ quan nhất nhất của phòng tôi đối diện giường ngủ và bàn học bài vì tôi muốn mỗi ngày trước khi đi ngủ và sau khi thức dậy tôi đều nhìn thấy nó. Tối hôm đó cũng đến tôi qua đón chị, hôm nay chở chị, như lúc trước tôi và chị gửi xe rồi đi dạo, đi bên chị lúc này tôi thật bối rối vì trong tôi có điều rất muốn nói, nhưng tôi chưa can đảm tôi phải làm sao đây. Tôi nhất định phải dũng cảm, đi cạnh chị tôi tôi sát tay chị rồi nắm chặt tay chị lại, do có chút bất ngờ nên chị chị định giật ra nhưng sao mà thoát ra được vì tôi đã nắm chặt rồi. Tôi nhìn thẳng vào mắt chị rồi nói - Từ lâu em đã thích chị

- Nhưng mà...

- Không một phút một giây nào em không nghĩ không nhớ về chị

Lúc đó chị cúi mắt xuống

- Nhưng em không sợ người khác sẽ cười sao khi lại yêu một già hơn mình - Sao mà sợ được vì ông trời đã cho em một bà già tuyệt vời như thế này - Nhóc này dám nói chị là bà già hả - nói rồi chị lấy tay vỗ vào ngực tôi - Phải bà già của lòng em, không biết từ bao giờ chị đã lấy mất trái tim của em rồi, làm người yêu của em chị nhé - Chị.. chị

- Đừng suy nghĩ nữa vì suy nghĩ sẽ làm thay đổi câu trả lời của chị đó Chị không trả lời mà chỉ gật đầu, lúc đó tôi hạnh phúc biết đường nào, tôi ôm chị vào lòng, từ đêm hôm đó là giây phút bắt đầu tình yêu của chúng tôi.

- Anh ơi dậy chở em đi tập văn nghệ người ta hồi rồi

Hôm nay chủ nhật mà cũng đi văn nghệ nữa, nhưng được chở người yêu đi thì càng thích, từ khi yêu nhau tôi và chị đã đổi cách xưng hô sang xưng anh với em rồi mới đầu nghe cũng buồn cười những sau rồi cũng quen. Ngày em diễn văn nghệ cũng đến, em nói là sẽ có bất ngờ dành cho tôi, trời ạ mới có ba tháng mà đã hai bất ngờ rồi không biết về sau còn bao nhiêu cái nữa đây. Em bước lên sân khấu với bộ váy màu hồng trong thật dễ thương và tiếng nhạc cất lên bài Nợ ai đó nợ cả thế giới , phía dưới sân khấu tôi thật xúc động khi nghe đến lúc em hát:” Nợ một ai vòng tay người ôm em mãi ,Nợ một ai bàn chân đi bên em phố buồn vui, Nợ nhành hoa người treo nơi ban công, Em nợ những tiếng cười, Nợ những lúc anh quan tâm về em, Nợ anh yêu tình yêu đầu tiên như thế,Nợ anh yêu từng đêm luôn mong tin nhắn tình em, Nợ ai đó mang đến em yêu thương,Đong đầy thế giới này và giúp em thêm tin vào em, Em nợ anh” .

Sau chương trình lúc chở em về tôi nói

- Em nợ anh nhiều lắm phải không

- Dạ chắc vậy á hihi

- Vậy phải trả nợ anh đó biết chưa

- Trả sao bây giờ

- Phải ở bên cạnh anh suốt cuộc đời này, em nhé

Em không trả lời mà ôm tôi thật chặt từ phía sau, hành động của em đã trả lời tất cả.

Trọng Kul